

621120 พุทธศาสนาตามภูมิ ปฐมอโศก ล้างสุขทุกข์ของเทวะด้วยปัญญาสูตร
อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่...

<https://docs.google.com/document/d/14GxSyNWMJGFUob4tm8Cf--LwoLBpLozH4AXYw-YXTc/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/open?id=1DOhP161Qu5AO9vc6CAVFsVg0VtrUBgNg>

สื่อธรรมะพ่อครู(โลกุตระ) ตอน ความเจริญที่แท้จริงของโลก

พ่อครูว่า.....วันนี้วันพุธที่ 20 พฤศจิกายน 2562 ที่บวรปฐมอโศก วันเวลาของโลกก็บัญญัติกันอย่างนี้ ซึ่งโลกเองนั้นไม่รู้หรอก มันหมุนไปตามวงโคจรถ้ายังไม่แตกสลายไป เขาบอกว่าจีนประสบผลสำเร็จในการทดลองนำยานลงจอดบนดาวอังคาร ที่จริงแล้วยังไม่ได้ไป เป็นแต่เพียงการทดลอง ที่จริงก็ยังไม่อยู่บนดาวโลก ยังไม่ได้ไปดาวอังคาร เขาสำเร็จกับการทดลอง เขาจะไปดาวอังคาร อยู่ในโลกนี้มันไม่พออยู่หรืออย่างไร ผู้ที่เป็นกรรมพินคน ร่ำรวย มีที่ดินเยอะแยะเป็นของตัวเอง ก็ใช้ที่แค่นี้คนเดียวม ตายแล้วก็ได้ใช้เท่านั้น แต่ก็ไม่พอใจ โลกนี้ยังไม่พอก็จะไปเหยียบดาวพระจันทร์ เข้าไปจองที่ ปักอยู่เฉยๆแต่ไม่มีใครออกโฉนดให้ เพราะไม่มีใครแย่ง จะไปดาวอังคารอีกไกลกว่าดวงจันทร์

เขาปรารถนาที่จะก้าวหน้า เกินสิ่งที่มันควรจะเกินแล้ว เขาน่าจะเอาพลังงานเวลา แรงงานทุนร้อนเหล่านั้น มาช่วยสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นเครื่องอยู่กินใช้ ในโลกมีคนที่ไม่มียูมี กินอดอยากยากแค้นอยู่นะ พื้นที่ของโลกใบนี้ ในโลกนี้ มีพื้นที่ที่เป็นพื้นที่ที่ไม่มีสิ่งมีชีวิต เป็นชีวิตที่มีความกันดารเกินกว่าที่ชีวิตจะอยู่ได้ เขาบอกว่าไม่มีเลยแม้แต่แบคทีเรีย

มีทีมวิจัยศูนย์เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์แห่งชาติฝรั่งเศส นำโดย พูริฟิกาซิโอน โลเปซ การ์เซีย ผู้อำนวยการแผนกวิจัยของ F N C S R เผยแพร่ผลการสำรวจที่ยืนยันว่า พื้นที่บางจุดในบริเวณน้ำพุร้อน ดัลลอล ทางตอนเหนือของประเทศเอธิโอเปียเป็นพื้นที่หนึ่งซึ่งจนถึงขณะนี้ยังเป็นพื้นที่เดียวเท่านั้นที่พบว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เลย เนื่องจากสภาพของพื้นที่ไม่เอื้อต่อการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตแม้จะมีองค์ประกอบสำคัญคือน้ำอยู่ก็ตาม

ดัลลอล เป็นพื้นที่แอ่งน้ำพุร้อนที่เกิดจากความร้อนภายในเปลือกโลก ถูกยึดถือมาเป็นเวลานานว่าเป็นพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมสุดโหดที่สุดเท่าที่มีบนโลกในเวลานี้

โลเปซ การ์เซีย ระบุว่าในหลายพื้นที่ซึ่งมีสภาพแวดล้อมสุดโหดทั้งหลายบนโลก ล้วนปรากฏสิ่งมีชีวิตสามารถปรับตัวอยู่รอดได้ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากสูงสุดเหล่านั้น อาทิ ร้อนจัดระดับ super hot มีสภาพความเป็นกรดสูงสุด หรือมีสภาพความเค็มจัดที่สุด เป็นต้น

หลังจากนั้นจึงนำตัวอย่างทั้งหมดมาวิเคราะห์หาวัตถุพันธุกรรมในตัวอย่างแต่ละกลุ่ม เพื่อจำแนกว่าสิ่งมีชีวิตใดอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมไหนได้บ้าง

อาตมาไม่อ่านต่อแล้ว...

จะไปนอกโลกอีก จะออกโฉนดก็ไม่ได้ จะไปปักดินมาก็ไม่ได้ แต่เขาก็จะไป คือเขาอยากรู้

คำว่าอยากรู้มันเกินกว่าความอยากรู้ไปแล้ว มันไม่ควรจะไปทำอะไรต่อ แต่ถ้าคิดว่าเป็นความเจริญทางวิทยาศาสตร์ ก้าวหน้าไปจะเป็นเทคโนโลยี ก็คิดสิ อย่างนั้นเอาพลังงานที่จะไปเสียเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์เป็นเทคโนโลยีอื่นๆ เดียวนี้ ก็สร้างขึ้นมามีความละเอียดซับซ้อนจนกระทั่งเหมือนปาฏิหาริย์ที่เรียกกันว่ามีมหัศจรรย์พิสดารพิศมัย มีความเป็นทิพย์ทางอรูป เขาก็ได้เอามาใช้กันอยู่แม้ไม่ใช่จิตวิญญาณ

พระพุทธเจ้าท่านมาค้นพบสิ่งที่เป็นความพิเศษทางวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ สามารถที่จะรู้รายละเอียดอันเป็นชีวิต พลังงานที่เป็นชีวิต ระดับจิตนิยาม เราก็จะรู้พลังงานของพืช พลังงานของพืชอย่างสำคัญ

พลังงานจิตนิยามเป็นพลังงานที่สามารถเข้าไปรู้ พลังงานแบบพืชเป็นอย่างไร พลังงานแบบอดุเป็นอย่างไร แล้วทำจิตนิยาม ทำจิตวิญญาณของตนให้อยู่ในสภาพของการเป็นพืชหรือแยกธาตุเป็นอดุได้เลย นี่คือสุดยอดความเป็นนักวิทยาศาสตร์ของพระพุทธเจ้า

ถ้าเอาพลังงานแรงงานของพวกที่คิดจะไปดวงจันทร์ เอามาศึกษาวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณสำเร็จแล้ว และสำเร็จจนกระทั่งมันเกิดปัญญา เกิดความฉลาดที่เรียกว่าปัญญา เอามาควบคุมเอามาจัดการกับจิตวิญญาณของเรา คนที่มีปัญญา ก็สามารถทำให้จิตนิยามของเราเป็นคนประเสริฐ เป็นคนที่จะไม่มีโลภโกรธหลง เป็นคนที่มีจิตวิญญาณเมตตาเกื้อกูลเอื้อเฟื้อเจือจานอย่างที่เราขอได้

กิเลสของพวกเรายังไม่หมด แต่กิเลสของพวกเราลดลงจริงๆ จึงเป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นคนสังคมที่กิเลสไม่เป็นโลกียะอย่างเขา สังคมอารยชนที่เป็นโลกุตระอย่างแท้จริง เป็นสังคมอริยบุคคลที่เรียกว่าศิวิลิซคือความเจริญนี้แหละคือความเจริญของมนุษยชาติและสังคม ซึ่งความเจริญของทางโลกเขาก็ต้องการคนเจริญ แต่เขาไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าค้นพบความศิวิลิซ ของความเป็นมนุษย์และสังคมเรียบร้อยแล้ว อย่างเช่นชาวอโศกเราค้นพบแล้วเป็นแล้วได้แล้วจริง เรียนรู้มาตามพระพุทธเจ้านะ ไม่ใช่ว่าค้นพบได้เอง แล้วเราก็เอาปฏิบัติจนสำเร็จผล เกิดเป็นสังคมมนุษย์อารยะ มนุษย์ศิวิลิซเป็นมนุษย์เจริญ นี่แหละมนุษย์ที่เจริญที่สุดในโลกคือชาวอโศก รู้ตัวกันหรือเปล่า ไม่ใช่พูดเล่นนะนี้ ไม่ได้พูดเพียงโวหารเล่นล้นหลงตน ไม่ใช่ แต่เป็นความจริง

เป็นสังคมที่อยู่กันอย่างเป็นครอบครัวใหญ่ เลี้ยงดูอัมชูก่อกุลกันได้ มีวรรณะ 9 มีสาราณียธรรม 6 มีจิตมีความเป็นอยู่ที่เลี้ยงดูกันง่ายๆ ไม่มีความวุ่นวายเดือดร้อน อยู่อย่างสงบสบายอบอุ่นดีทุกอย่าง เลี้ยงง่ายบำรุงง่าย ทำให้เจริญงอกงามง่ายๆ และก็ไม่ต้องไปเจริญที่จะไปแบบนอกโลกอะไรแบบนั้น เจริญทางนี้ก็พอแล้ว เพราะมีใจที่รู้จักพอ เป็นคนเจริญ สบาย และก็มีความสร้างพลังงานนี้เป็นประโยชน์ต่อตนเองอย่างสมบูรณ์แล้ว จึงมีพลังงานเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้อีก สะพัดออกไปเกื้อกูลช่วยเหลือผู้อื่นได้อีก

ถ้าชาวอโศกเจริญเป็นหมู่กลุ่มมีเครือข่าย สร้างอะไรที่เป็นปัจจัยสำคัญชีวิตได้มาก ได้มากจนกระทั่งสามารถทำแล้ว เราขายก็ขายเพียงเล็กน้อยพอที่จะเอามาใช้ หมุนเวียนกันพอเกินนั้นเราจะแจกเผื่อแผ่ผู้อื่น นี่คือเศรษฐกิจนะที่กำลังอธิบายเป็นเศรษฐกิจของชาวอโศก เราจะทำให้คนนี้แหละได้รับสิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญ ที่เราจะใช้ความพยายามความรู้ของเราสร้างเป็นผลผลิตออกมา โดยไม่เอาไปสร้างผลผลิตที่มันเพ้อ ที่อวดเก่งเฉยๆ แต่ไม่ได้ใช้

อาศัยไม่ได้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำคัญอะไร มีแต่ความเห่อเหิมความเกินเฟ้อ ที่เขาไม่เข้าใจซึ่งมันเลยเถิดไปเยอะแล้ว

แต่ถ้าจะมาสร้างสิ่งที่จำเป็นแล้วจะเกิดความสงบสุขของสังคมโลก ของแต่ละประเทศ ถ้าเป็นความเข้าใจมีเศรษฐกิจอย่างชาวอโศกกันทั้งโลก ลองลืมนานีกดู ไม่ต้องหลบตานีกดู หรือจะเป็นอย่างไร สังคมจะเป็นอย่างไร ก็จะอยู่เย็นเป็นสุขกันทั้งโลกเลย ไม่เหมือนกับฮ่องกงที่กำลังเกิดความรุนแรงยังไม่จบเลย ชุมนุมกันเห็นไหมล่ะ มันทำอย่างประเทศเราไม่ได้ เราไปชุมนุมกันอย่างสงบเรียบร้อยจนกระทั่งทำงานสำเร็จ ประท้วงสำเร็จผล อันนี้เป็นเรื่องเล็กซึ่งซับซ้อนที่คนเขาไม่เข้าใจว่าคืออะไร มันเป็นผลสำเร็จของธรรมะที่เป็นโลกุตระธรรมเมืองไทยที่ประท้วงได้สำเร็จ ประท้วงรัฐบาล แล้วรัฐบาลตอนนั้นยุคนั้นก็มาฆ่าแกงมาทำร้ายคน แต่พวกเราไม่ไปทำร้ายไม่ไปฆ่าแกงเขาก่อนเลย ใช้ความจริงยืนยันว่าเอ็งไม่ดี อย่างนั้นอย่างนี้ เอ็งทำลายสังคมประเทศชาติอย่างไรใช้กองทหารติดอาวุธอะไรก็เอามาแฉมาเปิดเผย จนเขาแพ้ต่อความจริง รัฐบาลทักษิณก็แพ้ความจริง ไม่ได้แพด้วยหอกดาบปืน ไม่ได้แพด้วยระเบิดไม่ได้แพด้วยกำลังวังชาของทหาร ไม่ใช่ ทักษิณก็ไม่ได้แพ้เพราะว่ากำลังทหารปฏิวัติ แต่คนมองไม่ออก เขาบอกว่าพลเอกประยุทธ์มาจากการปฏิวัติ ที่จริงแล้วที่สืบทอดสุดท้ายจากรัฐบาลทักษิณคือรัฐบาลยิ่งลักษณ์ แล้วพลเอกประยุทธ์ก็รับช่วงต่อ ซึ่งไม่ได้ปฏิวัติ แต่ประชาชนคนไทยปฏิวัติ อันนี้พวกนักรัฐศาสตร์ทั้งหลายแหล่ก็ยังไม่รู้พูดไม่ได้ อย่างนี้ กล่าวประชาชนจะได้หน้าว่าเป็นผู้ปฏิวัติหรืออย่างไรไม่รู้ เขาไม่รู้ว่ประชาชนปฏิวัติหรืออย่างไร ปฏิวัติรัฐบาลทักษิณ สมัคร์ สมชาย ยิ่งลักษณ์ ประชาชนในประเทศไทยเป็นตัวอย่างอันสุดยอดปฏิวัติกันอย่างไม่ต้องใช้อาวุธเอาความจริงมาใช้เป็นอาวุธ จนกระทั่งเขาพ่ายแพ้ไปด้วยอาวุธแห่งความจริง ด้วยความสงบกับความจริงเป็นอาวุธ เป็นธรรมอาวุธที่ทำให้เขาแพ้ จึงเป็นการปฏิวัติเป็นประชาธิปไตยที่สุดยอด อาตมาว่านักรัฐศาสตร์ที่ศึกษาดอกเตอร์อยู่ฟังอาตมาจะเข้าใจซาบซึ้งเห็นจริง ที่อาตมาพูดนี้ว่าประชาธิปไตยไปเพื่ออะไร แล้วทำไมถึงบอกว่าประชาชนคนไทยนี้แหละเป็นนักประชาธิปไตยที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ทำให้ประเทศชาติเป็นประชาธิปไตย โดยประชาชนเป็นผู้รัฐประหาร คือประหารรัฐบาลได้สำเร็จและกีดำเนินอยู่ พลเอกประยุทธ์ไม่ได้ทำการประหารรัฐประหารเลย เป็นแต่เพียงมารับไม้ต่อจากประชาชน

ตอนนั้นผู้ที่ถืออำนาจเดิมเขาไม่มีอำนาจทั้งพฤตินัยและนิตินัยแล้ว ตอนนั้นมีคนดำรงตำแหน่งแทนคือ นิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล ตอนนั้นก็รักษาไว้เฉยๆเป็นรูปแบบ แต่พวกประชาชนนั้นปฏิวัติเอาอำนาจได้สำเร็จแล้วกำลังจะไปทูลเกล้าฯ เขาก็ไม่เข้าใจ เราไปถึงหน้าพระบรมมหาราชวัง เขาก็ไม่ให้เข้า

พลเอกประยุทธ์ก็บอกว่าผมขอยึดอำนาจเพียงแค่นั้นก็ได้แล้ว ซึ่งประชาชนก็รับได้ โอเค ไม่ได้ขัดแย้ง ไม่ได้บอกว่าพลเอกประยุทธ์มารวบอำนาจไปก็ไม่ใช่ ก็ให้บริหารประเทศไป จนกระทั่งตอนนี้ 5 ปีจะ 6 ปีแล้ว ผลการบริหารก็ดีเข้าตาประชาชนเป็นไปได้ดีตามประสาอาตมาเป็นนักรัฐศาสตร์นอกทำเนียบ ประชาชนเห็นดีเห็นด้วยมีโพลรองรับกันทั่ว ก็มีแต่เรื่องการขัดแย้ง ซึ่งการขัดแย้งนั้นเป็นเรื่องของ

ความขัดแย้งที่ทำให้เจริญ

สังคมเจริญต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ สังคมใดไม่มีความขัดแย้งกันเลย สังคมนั้นสิ้นความเจริญ สังคมใดที่ขัดแย้งกันจนทะเลาะวิวาทกัน สังคมนั้นเสื่อมต่ำ สังคมใดที่ขัดแย้งกันด้วยความปรารถนาดี ความเมตตาความรักอันประเสริฐ โดยเฉพาะด้วยปัญญาอันยิ่ง

อย่างชาวอโศกก็ขัดแย้งกัน แต่สังคมชาวอโศกขัดแย้งกันด้วยความปรารถนาดีความเมตตาความรักอันประเสริฐโดยเฉพาะด้วยปัญญาอันยิ่ง สังคมนั้นเป็นสังคมอารยะ สังคมโลกุตระ

ไข่มุข

อาตมาพูดไปไม่ได้เรื่องโมเม ไม่ได้ซัด ไม่ได้หลงตัวตน ก็ไม่ใช่ เป็นเรื่องจริงของมนุษยชาติ

ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่อาตมานำมาบอกพวกเราทำให้พวกเราเข้าใจแล้วเห็นดีเห็นงาม อาตมาไม่ได้บังคับใครให้มาปฏิบัติตามนะ ไม่ได้ล่อหลอก ไม่ได้และเล็มเลียบเคี้ยวด้วยค้อนข้างจะตีแรงด้วย แต่พวกคุณมาเอาด้วยปัญญา จนกระทั่งได้ ตัวเราเองก็บรรลุได้แล้วก็สมัครใจอยู่กับสังคมนี้อันแล้วอยู่กับสังคมนี้อันได้อะไร ได้ลาภ ยศ สรรเสริญใส่พกใส่ห่อหรือไม่ก็ได้ความอบอุ่นได้ความฝากผีฝากไข้ได้ ไปแล้วก็ไม่ต้องห่วงกังวลว่าใครจะไม่ไปเผาผี คนทั่วไปเขาห่วงกันนะ ตายแล้วไม่มีใครไปเผาไม่มีใครไปทำศพให้ แต่ชาวอโศกนี้หมดห่วงในเรื่องนี้เลยสบายมาก เพราะฉะนั้นจึงเป็นสังคมที่สุดยอดเยี่ยมจริงๆ

อาตมาพูดแล้วภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ แม้เป็นยุคคนกิเลสหยาบหนามาก แต่ก็ยังเป็นไปได้

_SMS วันที่ 19 พ.ย. 2562 (พุทธศาสนาดามภูมิ สันติอโศก)

_8866กำลังดูFMขออาราธนาพ่อดู อยู่แสดงสัมประสิทธิ์ค่ะ ลูกๆจะได้ทำตาม(วิธีมีกำลังใจ)

พ่อดูว่า...อยู่เพื่อยืนยันว่า อาตมาได้สร้างพลังงานสัมประสิทธิ์ ในประเด็นที่อาตมาหมายถึงพลังงานที่จะช่วยยืดอายุขัย ต่อจากที่มันควรจะตายแล้วก็ยังไม่ยอมตายทำให้อายุยืนยาวพัฒนาต่อไปได้ อันนี้เป็นการค้นพบ นี่แหละคือยาอายุวัฒนะที่จีนชื้อสองเต๋อยากได้ส่งคนไปหานะ จีนชื้อเก๋ยี้ใหญ่ ดีแคว้นต่างๆได้มากมาย ก็เลยจะต้องไม่ตาย หายาอายุวัฒนะ แหม...ไม่มาพบเราก่อน ยึดให้ได้นะ ถ้าศึกษามาเป็นอารยบุคคลได้ คนก็ไม่ค่อยเชื่อ อาตมาอายุตาย 72 ปีตอนนี้เลยมาได้ เป็น 85 ไป 86 แล้วนะ แล้วจะต่อไปอีก ถ้าอาตมาไม่มีสัมประสิทธิ์ยืดอายุมาได้ ก็คงตุงอกแกงอ่อนแอ แต่ไม่ใช่ ถ้ายืดอายุไปถึง 96 อีกประมาณ 10 ปี อาตมาก็ยังอยู่อย่างนี้ มันเป็นการยืนยันว่ามียาอายุวัฒนะจริงๆนะ ถ้าหากอาตมาถึง 96 ปี คนจะเชื่อเลยว่าสัมประสิทธิ์คือยาอายุวัฒนะของอาตมา คนจะเข้าใจ แล้วเขาจะเชื่อถือด้วยว่าทำได้จริงๆ ถ้าอายุ 96 ก็ยัง Active กระป๋องกระป๋อง ยัง strong fresh up รับรองว่าคนจะยอมรับ ทางแพทย์ทางวิทยาศาสตร์ก็ยังพยายามคิดหาพวกสเต็มเซลล์ ในอนาคตก็มาบวกทางรูปได้ด้วย บวกกับนามธรรมได้ด้วยอายุก็จะ 200 ปีขั้นต่ำ

คำว่าสัมประสิทธิ์นี้พูดจริงไม่ได้พูดเล่นพยายามศึกษาดูให้ดี

สื่อธรรมะพ่อดู(ทေး อทေး) ตอน คำสอนเท็จคำสอนจริง

_1614 ทำไมจึงมีคนจำนวนมากเชื่อคำสอนที่เท็จ ไม่จริง?

พอครวว่า...เพราะโง่ เพราะว่ามีอวิชชา ก็เพราะว่าเขาไม่รู้ว่ามันไม่จริงเขานึกว่ามันจริง เขานึกว่ามันดีเขานึกว่ามันไม่ใช่ความเท็จ เขานึกว่ามันเป็นเรื่องถูกต้องเป็นเรื่องดี เขาก็ไปหลงเชื่อ ยกตัวอย่างเช่น ความสุขนี้เป็นเท็จ เห็นไหม คนอวิชชาก็ไปหลงกับความสุข

เทวนิยม คือ สุขนิยม ศาสนาที่มีพระเจ้าให้พระเจ้าเป็นผู้บันดาลความสุขพระเจ้าจะไม่สร้างความทุกข์ คนก็เชื่อพระเจ้าทำตามพระเจ้าย่อมมีความสุขอย่างโลกีย์ สุขอย่างที่จะต้องได้ลาภมากมาย ได้ยศสูงๆ เสพโลกีย์เป็นเจ้าโลก แล้วเขาก็เป็นอยู่อย่างนั้น แต่ของศาสนาพุทธนั้นไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ยิ่งกว่าสุข ประมัตตสุข เขาไปแปลเป็นภาษาโลกีย์ว่าสุขอย่างยิ่ง แต่ไม่ใช่ นิพพานังปรมัตตสุขัง นิพพานไม่ใช่โลกีย์ นิพพานเป็นโลกุตระ เขาแปลภาษาโลกุตระไม่ได้ ก็เลยไปแปลว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง แต่ที่จริงแล้วมันแปลว่ายิ่งกว่าสุข คือความไม่สุขไม่ทุกข์

ถ้าไม่มีสมณะโพธิรักษ์ไม่มีใครแปลให้แบบนี้หรอก เพราะเขาไม่รู้จักโลกุตระ แต่อาตมารู้โลกุตระก็มาแปลให้ฟัง พวกเขาก็จะเข้าใจว่าความไม่สุขไม่ทุกข์นี้เหนือชั้นกว่าความสุขอย่างยิ่ง มันไม่มีพยัญชนะจะเรียกแล้ว ขออภัยเอาคำว่าสุขมาใช้แทน แต่ที่จริงมันยิ่งกว่าความสุข

ที่เป็นสุขนั่นคือโลกียะที่ติดสุขติดทุกข์เป็นทเวะ เขาตีทเวะไม่แตก คนก็เข้าใจยากอยู่ว่า ศาสนาพุทธดับทเวะ ดีทเวะแตก จนไม่มีทเวะ จะไม่มีมหายอดทเวะคือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ศาสนาพุทธไม่มี แต่เป็นเรื่องที่เราเข้าถึงจิตวิญญาณของเรา เป็นจิตวิญญาณที่ดับทเวะสิ้นเลย ไม่แคร์ว่าพระเจ้าจะเป็นอย่างไร ตายจะไปอยู่กับพระเจ้าอย่างไร ไม่มีทาง ชาวพุทธที่บรรลุดับทเวะได้หมดสุข หมดทุกข์ได้แล้ว ตายแล้วแยกธาตุเป็นอุตุนิยาม

พระเจ้าให้สุวรรณสุวรรณ หวังเจา หม่าฮั่นไปตรวจสอบดู เวลาคนตายแล้วแต่มันหายไป วิญญาณนี้หายไปเลย เพราะว่าเราได้ทำลายจิตวิญญาณของเราเองได้แล้ว พระเจ้ามาทำอะไรเราไม่ได้ เพราะเราเป็นเจ้าของจิตวิญญาณตัวเอง แล้วเราก็กู้จัดการ จัดการกับจิตวิญญาณตัวเราเองสลายให้เป็น 0 หรือว่า หมดความเป็นวิญญาณ แม้แต่ความเป็นพืชก็ยังไม่มี นี่คือความรู้ของศาสนาพุทธ ธรรมนิยาม 5 กรรมนิยาม สามารถทำให้ธรรมะ 2 สลายไปได้

ขณะที่เป็นจิตวิญญาณอาศัยพืชจิตสร้างความเจริญให้แก่ตัวเองได้ พืชจะทำความเจริญ มันก็เจริญได้เท่าไรก็ได้เท่านั้น มันไม่ไปปรารถนาเบียดเบียนใคร นี่คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านรู้จักพลังงานของอตุ พลังงานของพืช พลังงานของจิต อาตมารู้จักทำให้พลังงานตนเป็นพืชสบายแล้ว พลังงานที่เหลือก็เอามาสร้างสรรค์ และเป็นพลังงานที่สามารถที่จะ แยกพืชให้เป็นอตุ ปรีนิพพานเป็นปรีโยसानได้ ไม่มีแม้แต่ธาตุที่จะเป็นพืชธาตุอีก จิตนิยามนี้แน่นอนทำให้เป็นพืชได้ แม้ยังไม่ ปรีนิพพานเป็นปรีโยसानจะเกิดมาเป็นชีวะอีกก็ได้ อย่างอาตมามั่งจิตเกิดต่ออีก มีจิตวิญญาณที่เป็นส่วนเกินเป็นของดีควบคุมได้ รู้ดี ประเสริฐเป็นประธาน เพราะฉะนั้นจะรู้จักความจริงของโลก ความจริงของวัตถุ ดินน้ำไฟลม ความจริงของพืชพันธุ์ธัญญาหาร ความจริงของสัตว์โลก ความจริงของมนุษยชาติ ความจริงของอารยะที่สุดยอด จึงอยู่อย่างมนุษย์อารยะที่สุดยอด ช่วยโลกเขาไปจนกว่าเราจะ ปรีนิพพานเป็นปรีโยसान นี่คือความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่สามารถทำให้อรรถภาพใดๆที่เกิด

มาเป็นอัตภาพแล้วเป็นชีวะเป็นจิตนิยามแล้ว ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียวจนกระทั่งกลายเป็นสัตว์หลายล้านเซลล์จนกระทั่งเป็นมนุษย์ แล้วก็มนุษย์ที่ร้ายกาจ จนมารู้ว่าความดีเป็นอย่างไร

จนกระทั่งรู้ว่าควรจะเป็นจิตนิยามที่ดี จิตจนกระทั่ง ยังมีความสุขทุกข์อยู่กับลาภยศสรรเสริญโลกียสุข แม้จะถึงขั้นเป็นพระศาสดา พอจะเข้าใจว่าอย่าไปมีทรัพย์สมบัติมากอย่างขณะนี้ ไปไปฟรานซิส ท่านก็เป็นสายที่มีความมกน้อยสันโดษนะ สายฟรานซิสโก เราเคยดูหนัง เป็นคนมกน้อยสันโดษด้วย แต่ไม่เที่ยงหรอก เพราะไม่มีนิพพาน ไม่รู้จักทำให้ 0 ได้อย่างกตขม ก็ยังวนเวียนกับสวรรค์และนรกอยู่ ไม่รู้วิธีว่าทำให้ตัวเองไม่ลงนรกได้อย่างไร เป็นแต่เพียง ค้างอยู่ว่าให้เราดีที่สุดเป็นนักบุญไปอยู่กับพระเจ้าเมื่อตายแล้ว ทุกคนของศาสนาเทวนิยมเมื่อตายแล้วก็ไปอยู่กับพระเจ้าทั้งนั้น ต้องพยายามทำให้ดี แล้วพระเจ้าจะได้ส่งไปเมืองสวรรค์ไม่ส่งไปลงนรก แต่ก็ไม่ว่าทำดีถึงขีดไหนถึงจะไม่ลงนรก ศาสนาอื่นไม่มีสมณะที่ 1 2 3 4 แบบศาสนาพุทธ ทำจิตวิญญานของตนเองให้ไม่ตกนรก ศาสนาพุทธพระโสดาบันก็ไม่ตกนรกชั้นอบาย แต่ก็ตกนรกชั้นรูป อรูปอีก เป็นอนาคามีแล้วไม่ตกนรกคามอย่างบริบูรณ์ อนาคามีเหลือรูป อรูปภายในเท่านั้น ก็หมดนรกเลยเรียบร้อยและนรกก็คือสวรรค์ หมดนรกก็หมดสวรรค์ เป็นคนที่ไม่มีนรกไม่มีสวรรค์ ไม่มีเทวะ มีจิตวิญญานของตัวเอง จะอยู่ต่อเป็นอมตบุคคล จะเกิดหรือจะตายก็ได้ อย่างอาดมาจิตเป็นอมตะแล้ว ที่พูดนี้ไม่ได้วาดอุตรนิมิตธรรมที่ไม่มีในตนนะ แต่ว่าเป็นอุตรนิมิตธรรมที่มีในตน แล้วพูดอย่างไม่ได้มีสาระจิต ไม่มีอุปกิเลสแล้ว

แต่คนเขาไม่เชื่อว่าจะมีความพิเศษอย่างนี้เขาก็ไม่เชื่อ ไปบังคับใจเขาให้เชื่อไม่ได้ เพราะฉะนั้นที่ถามว่าคนทำไมไปเชื่อความเท็จเพราะเขาไม่รู้อาตมาไม่มีความเท็จเลย

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

วิเชียรว่า...แต่ก่อนผมก็ไหว้เจ้า ก็มาเข้าฝันว่าไม่มีน้ำชา ไม่มีเหล้า รู้สึกว่าเจ้าเรื่องมาก พอมาเจอพ่อครูว่าให้ฟังตนเอง ฟังกรรมของตัวเอง พอมาเจอชาวอโศกผมมีที่ฟัง ก็เลยบอกเจ้าว่าผมมีที่ฟังแล้ว ท่านก็ไปฟังตัวเองก็แล้วกันไม่รู้ว่าคุณไปมีอยู่ที่ไหนแล้ว แต่ผมมาอยู่ที่นี่ก็มีความสุขดีครับ

พ่อครูว่า...พูดไปแล้วก็เหมือนกับเราไปลบหลู่พระเจ้าไปดูหมิ่นดูแคลนพระเจ้า ก็ต้องขออภัย เป็นการพูดเรื่องวิชาการให้ศึกษากัน ถ้าหากจะเลียงไม่พูดความจริงก็ไม่เชื่อ ต้องพูดกันด้วยความจริงด้วยภาษา

_นิทานดีมีอยู่มากมาย ดุสองสหายกระต่ายกับเต่า ดูผู้ประมาทพลาดพลั้งนั่งเศร้า ดูเต่ากระต่ายให้ชายหญิงดู

พ่อครูว่า..ก็มีความหมายเข้าใจ ความหมายดี

สี่ธรรมะพ่อครู(เทวะ อเทวะ) ตอน กิเลสปลอม กิเลสแท้

ทุกวันนี้อาตมาเข้าใจสิ่งที่ลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ ขนาดที่ว่า ตอนนี้กำลังอธิบายกิเลสแท้กับกิเลสปลอม

อาตมาก็ว่าคงเข้าใจกันได้ยาก

คนจะเข้าใจกิเลสแท้หรือกิเลสปลอม ก็ต้องเป็นผู้ที่สามารถมี ญาณปัญญา อ่านอาการของจิตที่เป็นกิเลสได้ ถึงจะรู้ว่า อ้อ..นี่คือกิเลสแท้ แล้วถึงจะเข้าใจว่านี่คือกิเลสปลอม

กิเลสปลอมที่อาตมาหมายถึงก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติธรรมไม่สัมมาทิฐิ ไปนั่งหลับตาปฏิบัติ เขาก็จะมีแต่อดีตกับอนาคต เขาจะไม่เคยเห็นกิเลสแท้ เขาจะเห็นแต่กิเลสปลอม เพราะกิเลสที่เห็นที่รู้ขณะนั่งหลับตาเขาจะเห็นแต่ในจิต ไม่มีปัจจุบันธรรม แม้ว่าเขาจะระลึกในปัจจุบันนี้ก็เป็นอยู่ในแต่เพียงคลังสัญญาคลังความจำ จิตคิดเองคนเดียว อยู่คนเดียวเป็นอันเดียว ไม่มีอะไรรับรองเลย ที่จะยืนยันว่าอันนี้แท้ มันแท้มันจริงอยู่คนเดียว มันไม่มีคนรับรองตั้งแต่ 2 จนเป็น 3 จนถึงนับไม่ถ้วน Infinity เขาจะไม่มีการ ไม่มีคนรับรองให้ว่าจริงเพราะเขาไม่มีปัจจุบัน เขาไม่มีข้างนอก เขาไม่มีคนที่สอง ที่จะรับรองกับเขา เขาไม่มี เพราะเขาอยู่แต่ในอดีต

เขาจะมีแต่กิเลสปลอม กิเลสแท้ต้องสัมผัสอยู่ในปัจจุบันแล้วเกิดขณะนั้น ขณะสัมผัสกับลาภยศ รุปรสกลิ่นเสียงสัมผัสก็ตาม พอสัมผัสปั๊บ คุณก็เกิดเวทนา แล้วคุณก็ปรุงแต่งเวทนาเป็นสังขารสุขทุกข์ขึ้นมา มันก็เป็นจากกิเลสที่เป็นสุขเป็นทุกข์นั้นแหละ นอกจากคุณไม่มีกิเลสแล้ว คุณก็ปรุงได้อย่างไม่มีสุขไม่มีทุกข์อย่างเป็นพระอรหันต์ แต่คนที่ยังไม่หมดจะเหลือน้อยเป็นพระอนาคามีก็ยังเหลือความปรุงแต่งอยู่ สัมผัสแล้วก็ยังปรุงแต่ง แต่ถ้าไม่สัมผัสแล้วอยู่ภายในก็เป็นเพียงสมมุติอยู่ทั้งนั้น สมมุติว่าไม่มีกิเลสทำจิตให้มันอยู่เฉยๆ ไม่ปรุงไม่แต่งก็ไม่มีเกิดกิเลส แต่ที่ว่างนั้นไม่ได้ว่างจากกิเลส ไม่รู้จักกิเลสหยาบกลางละเอียดยังไม่รู้ตัวจริงเลย

กิเลสมันจะต้องมีผัสสะเป็นปัจจัย ถ้าไม่มีผัสสะเป็นปัจจัยมีแต่ในอดีตกับอนาคตอยู่ในจิตวิญญาณของคุณคนเดียว คุณไม่รู้จริงหรือไม่มีใครรับรองด้วย ก็ต้องมีคนอื่นที่สัมผัสด้วย โดยเฉพาะถ้าพระพุทธเจ้าอยู่ สัมผัสภายนอกแล้วเป็นกิเลสพระพุทธเจ้ากับบอกให้ว่านี่คือเป็นกิเลส หรือผู้ที่เป็พระอาริยะผู้เป็นครู ...ก็เข้าสู่ปัญญาสูตร

สี่ธรรมะพอครู(พระสูตรอื่นๆที่สำคัญ) ตอน อธิบายปัญญาสูตร

ปัญญาสูตร

[92] ดูกรภิกษุทั้งหลาย เหตุ 8 ประการ ปัจจัย 8 ประการนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา อันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความงอกงามไพบูลย์ เจริญ บริบูรณ์ แห่งปัญญาที่ได้แล้ว 8 ประการเป็นไฉน

พอครูว่า..ปัญญาเริ่มต้น คืออัญญาธาตุที่ไม่ใช่เจกะหรือเจโก แคเจกะเจโกกับปัญญาต่างกันอย่างไร เดียวนี้ศาสนาพุทธไม่รู้กันแล้วนอกจากชาวอโศกจะรู้ คำว่าความฉลาดที่เรียกว่าปัญญานั้น ไม่มีในศาสนาใดเลยศาสนาอื่นไม่มี ความฉลาดที่เป็นปัญญา เป็นความฉลาดของโลกุตระ ฉลาดอะไร ที่เป็นเบื้องต้นของพรหมจรรย์

ผู้ที่ได้ปัญญาอันเป็นเบื้องต้นแล้วดำเนินองกามต่อไป โภญฺลต่อไป บริบูรณ์ต่อไป แห่งปัญญาจบปัญญาสูงสุดคืออรหัต ในรอบของโลกียกับโลกุตระ เป็นพระอรหัต ส่วน โภทิสัตว์ที่จะเพิ่มภูมิปัญญาไปอีกก็เป็นโภทิสัตว์ ซึ่งคนโดยเฉพาะทางไทยเถรวาท ไม่ค่อย จะรู้เรื่องโภทิสัตว์ ยากที่จะพูดกัน นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เบื้องต้น แคปัญญาอันแรกเป็นเบื้องต้น แห่งพรหมจรรย์องกาม โภญฺลเป็นปัญญา 8

1. ดุกริกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ อาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใด รูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรักและความ เคารพไว้อย่างแรงกล้า ดุกริกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 1 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว

พอครุว่า..ผู้ที่เป็นครูจริงๆไม่ใช่ครูเกิดต้องเป็นผู้ที่บรรลธรรมพระพุทธเจ้า อย่างน้อย เป็นครูอนุบาลเรียกว่าพระโสดาบัน ครูชั้นประถมคือพระสกิทาคามี ครูที่เป็นชั้นมัธยม ก็เป็น พระอนาคามี ครูอุดมศึกษา ก็คือพระอรหัต อย่างนี้เป็นต้น ต้องอาศัยนะ ถ้าไม่อาศัยพระ ศาสดาไม่อาศัยครูที่เป็นครูจริงๆ ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย

รู้ว่าคนนี้เป็นครูแล้ว รู้ว่าเราเองมีกิเลสเต็มตัวก็เข้าไปหาครูอาศัยครู ก็ไปตั้งความ ละอาย ตนเองยังไม่ได้รู้กิเลสยังไม่ได้ลดกิเลสก็เข้าไปหาครู ไปตั้งความละอายไม่ใช่ไปตั้ง ความอวดดี เพราะตัวเองกิเลสเต็มตัว อรหัตไม่มีกิเลสแล้ว หรือแม้แต่พระโสดาบันก็ถือว่า เป็นครูเป็นผู้รู้กิเลสระดับหนึ่งแล้ว สกิทาคามีก็เป็นครูสูงขึ้นไป ก็เข้าไปตั้งความละอาย

คนที่มีความละอายคือมีเทวธรรมคือเป็นเทวดา

คนที่ไม่ละอายต่อกิเลส ผู้ที่ไม่มีกิเลส เราเป็นผู้ที่มีกิเลสเราก็ต้องละอายต่อท่าน พระ โสดาบันก็ละอาย พระสกิทาคามีก็ละอายมาก พระอนาคามีก็ละอายยิ่งกว่า พระอรหัตก็ ละอายอย่างมาก เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก ซึ่งคำว่าความรักไม่ใช่ ความรักมิติดีดั้นๆ คือ ความรักและความเคารพอย่างแรงกล้า รักอย่างเคารพบูชาไม่ใช่ความ รักอย่างซี้หมาดั้นๆ ความรักมิติที่ 1 2 ที่ 3 เป็นความรักที่สูงระดับ 7 ขึ้นไป

หมายความว่าปัจจัยที่ 1 นี้จะต้องไปอาศัยพระศาสดา อาศัยเพื่อนพรหมจรรย์ที่ตั้งอยู่ ในฐานะของครู ด้วยจิตใจเราต้องไปยังอ่อนน้อมถ่อมตน อยู่กับคนที่ฐานะมีกิเลสน้อย ถ้า เป็นพระอรหัตก็ยิ่งต้องละอายต่อท่านเป็นความเกรงกลัว ความรักและเคารพ อย่างแรงกล้า เคารพอย่างเต็มๆ หากจะเคารพเป็นครูอาจารย์ต้องเคารพอย่างเต็ม ข้อสำคัญว่าอาจารย์นั้น แน่หรือเปล่า เป็นอาจารย์ที่คุณแน่ใจหรือเปล่าจริงหรือเปล่า เราเลือกแล้ว

หรือว่าเราเลือกเพราะรู้ว่าอันนี้เป็นอาจารย์ใหญ่อาจารย์กลางอาจารย์น้อย ก็เลือกตาม ความจริง

ปัจจัยข้อที่ 1 นี้ยืนยันว่าคุณจะได้ปัญญา ปัญญาเป็นธาตุรู้ที่เป็นของพระอาริยะหรือ โลกุตระของพระพุทธเจ้า

เริ่มต้น ตั้งแต่อัญญาธาตุที่อาตมาแยกให้ฟัง ตั้งแต่พระพุทธเจ้าประกาศเอาไว้ ท่าน เทศน์กัณฑ์แรกเลย อัญญาโกณฑัญญะฟังกับเพื่อนพราหมณ์อีก 4 รูป ก็คือนักบวชนั้นแหละ พระพุทธเจ้าก็มาพบผู้ที่แสวงหาที่จะบรรลุพรหมจรรย์คือนักบวช ตอนนั้นศาสนาพุทธยังไม เกิด พระพุทธเจ้าท่านก็มีวิชาของท่านมา เป็นพระศาสดาองค์หนึ่งก็เอามาประกาศขึ้น

เมื่อประกาศพระสูตรแรก อัญญาโกณฑัญญะ อัญญาก็คือความรู้จากอัญญาธาตุไม่ใช่ความรู้แบบโลกีย์ เป็นธาตุรู้คนละโลก ธาตุรู้ของโลภียะมันอย่างหนึ่ง ธาตุรู้ของโลกุตระมันอีกอย่างหนึ่งมันเป็นคนละโลก

เพราะโลกุตระนั้น จะต้องอาศัยพระศาสดาหรือผู้ที่มีอาริยะธาตุ ตั้งแต่พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหัตต์ เป็นความรู้ที่เป็นปัญญา ต้องอาศัยจากผู้ที่ได้ก่อนมีก่อน ผู้ที่จะเป็นสัตบุรุษ หรือเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะของครู นับจากพระพุทธเจ้ามาสืบต่อเป็นผู้ที่มีสัมมาปฏิบัติสัมมาปฏิบัติ ต้องอาศัยผู้ที่มีมาจากพระพุทธเจ้าก่อน หรือได้รับต่อจากพระพุทธเจ้ามาแล้ว

เมื่อไม่มีพระพุทธเจ้าก็เหลือแต่ครู แล้วแต่ผู้ที่อยู่ในฐานะของครู ถ้าหากโลกยุคไหน สมัยไหนไม่มีพระอาริยะครู ไม่มีผู้ที่ตั้งอยู่ในสถานะของครูอย่างแท้จริงที่มีภูมิอาริยธรรมหรือโลกุตรธรรม ก็มีเองไม่ได้ เพราะฉะนั้นครูที่ไม่ใช่ศาสดา สามารถที่จะได้ธรรมะที่เป็นพุทธธรรมแท้ เป็นโลกุตรธรรม อย่างอาดมานามาประกาศบอกว่าอาดมาเป็นสังกัถิญา ฟังแล้วก็จะยิ่งชัดเจนว่าอาดมาไม่ได้พูดเล่นลอยลม อย่างไม่มีหลักฐานไม่มีสาระแก่นแท้ มันชัดเจน คุณก็จะยิ่งเชื่อถือว่าอาดมาพูดนี้เป็นสาริบุตรที่แท้

เป็นลูกที่น่าแก่นสาระ สาริ ผู้ที่มีสาระแก่นแท้ของศาสนาพระพุทธเจ้า เป็นสาริบุตรที่แท้ พูดกับพวกเราพวกคุณก็จะไม่หลงไปเป็นตัวตนบุคคลเราเขา อาตมาเป็นอาริยธรรมปรมาตมธรรมแท้ ไม่ได้หมายถึงตัวตนบุคคลเราเขาเลย

พูดกลับไปอีก ถ้าอาดมาจะเป็นสาริบุตรอย่างที่เคยเกิดมาในยุคพระพุทธเจ้าแล้วมาเกิดในยุคนี้ อาตมาก็คือผู้ที่มีแก่นแท้สาระที่ได้มา จะเป็นตัวจริงมา หรือ แม้จะเป็นตัวจริงมาก็จะต้องมีสาระที่แท้นั้นมา ใช่ไหม เพราะเอาปรมาตม ร่างกายตัวร่างพระสาริบุตรสมัยพระพุทธเจ้าก็ตายไปตั้ง 2 พันกว่าปีแล้ว แต่สาระแก่นสาระที่มีเชื้อแท้อันถูกตรงเอามา แฉกแจงเป็นเนื้อแท้ เหมือนอาดมาเป็นเภสัชกร มีอายุคือนั่น พอมาดอนนี้เกิดมายุคนี้ก็เอายานี้ติดตัวเองมา ก็มาแจกยานี้แก่พวกเรา แล้วยาที่อาดมาแจก กินแล้วบรรลุลหรรณ กินแล้วรักษาโรคกิเลสให้หายได้ตามจริง พิสูจน์แล้วได้ผลจริง ทำให้กิเลสลดละได้จริงอันนี้แหละ เป็นสัจจะ

ปัญญาอันที่ 1 สรูป คือผู้มีอัญญาธาตุได้ปัญญาอันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ โดยได้รับฟังมาจากพระพุทธเจ้าหรือผู้ที่ตั้งอยู่ในฐานะครู ได้มาด้วยความรักความเคารพความเลื่อมใสความเกรงกลัว

อันที่ 1 ย้ำอีกทีว่าต้องได้มาจากพระศาสดาคุณจะไปได้มาเองไม่ได้ ต้องได้มาจากผู้ที่อยู่ในฐานะของครู แม้ไม่ใช่พระศาสดาก็ต้องมีสาระอย่างแท้จริง ไม่ใช่ตัวตนบุคคลเราเขาที่เป็นสาริบุตรจริง ถ้าจะเรียกทางเทวนิยมก็เป็นพระบุตร แต่ของศาสนาพุทธเรามันชัดเจนกว่า เนื้อหาสาระแท้ แล้วก็เนื้อหาของสาระของธรรมะที่ไม่ตาย มีองค์ประกอบขึ้นอยู่กับกาลเทศะ ในโลกยุคแต่ละกาละ องค์ประกอบไม่เหมือนกัน

เพราะฉะนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น บัญญัติที่ท่านสอนมาในยุคนี้ ไม่ใช่ยุคของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นองค์ประกอบที่มันจะเกิดการกระทบสัมผัส ถึงไม่เหมือนกัน มีความต่าง เพราะฉะนั้นในยุคนี้ ผู้รู้ก็ต้องสอนให้สมสมัย อย่างอาดมานี้สอนให้สมสมัย รู้จักกิเลสได้ง่ายรู้จักกิเลสได้ดีถูกต้องจริงตามสมัย หากว่าพูดแต่

เรื่องโบราณ ในยุคนั้นมันมีอะไรเพิ่มเติมต่าง ๆ นานา มันไม่ร่วมสมัยเลย คุณก็จะรู้จักกิเลสได้ยาก รู้ไม่ครบหรอก แต่อาตมานี้โอโห ท้นสมัยสมสมัย ใหม่เสมอ ร่วมสมัยกิเลสในระดับดาวเทียม กิเลสในระดับเทคโนโลยีสมัยใหม่ กิเลสในระดับทางเศรษฐกิจก็ตาม ทางการเมืองก็ตาม สมัยนี้การเมืองของพระพุทธเจ้า กับการเมืองในยุคนี้มันเหมือนกันที่ไหน อาตมาพูดร่วมสมัยการเมืองตอนนี้ได้เลย แล้วหาว่าอาตมาเล่นการเมือง เล่นที่ไหน..ทำจริงๆ ไม่ได้วิ่งแต่ทำให้เขาดีทำให้สงบ ไปแสดงออกไปช่วยงานการเมืองไม่ได้วิ่งแต่ทำให้สงบทำให้เรียบร้อยทำให้ดีทำตามแล้ว อย่าหาว่ามาทวงบุญคุณนะ อาตมาพูดความจริงยืนยันเท่านั้นไม่ได้ทวงบุญคุณอะไร แต่คุณไม่รู้จัก อาตมาทำความจริงนั้นให้แก่ประเทศชาติมาแล้ว พาพวกเราไปทำ แล้วทำอย่างที่เราเรียกว่า คนอื่นตามได้ยาก อย่างฮ่องกง ก็ทำได้ไม่เหมือนประท้วงกันก็ทำละเหะ แต่ของพวกเราทำอย่างเรียบร้อยจนกระทั่งเรียบร้อยแล้ว พวกเราถึงได้ถอนทัพ แล้วกลับมาสู่สถานที่ของเรา นายกฯ คู่กับช่วงมาตั้งแต่บัดโน้นเราก็ตอยทัพมา

นักรัฐศาสตร์จะมาเรียนรู้ในอนาคต เขาจะเข้าใจ ว่านักประชาธิปไตยของไทยที่แท้จริง คือชาวอโศกนั่นเอง นักรัฐประหารของประเทศไทย ตัวงานแท้ประหารด้วยความสงบเรียบร้อย ชนมาแล้วหลายรัฐบาลด้วย อยู่ในเมืองไทยนี้เอง เขาก็ว่าของเขา แต่ทางสังคมประเทศจะไม่พูดถึงกองทัพธรรมชาวอโศก เขาจะพูดถึง กปปส.เขาจะพูดถึงพันธมิตร เขาจะไม่พูดถึงชาวอโศกไม่พูดถึงกองทัพธรรม เพราะพวกเราเป็นพวกปิดทองในลำไส้พระชาตินี้ต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ อาตมาไม่ได้น้อยใจไม่ได้เสียใจ มันเป็นเรื่องจริงอย่างนั้น ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นไม่ใช่ รู้ไว้เสียด้วย พวกเราไม่ใช่พวกปิดทองหลังพระ แต่เป็นพวกปิดทองในลำไส้พระ ลึกกว่าหลังพระอีก อยู่ข้างในไม่มีใครไม่เห็นได้ง่ายๆ

ในโลกียะเทวนิยมปัญญาไม่มี เขาจะไม่ได้พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ที่เป็นครู ต้องขอภัยไม่ใช่ยกตนข่มท่าน แต่กำลังขยายความวิชาการความรู้ความจริงให้ฟัง

2.เธออาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้านั้นแล้ว เธอเข้าไปหาแล้วได้ถาม สอบถามเป็นครั้งคราวว่าข้าแต่ท่านผู้เจริญ ภาณิดนี้เป็นอย่างไร เนื้อความแห่งภาณิดนี้เป็นอย่างไร ท่านเหล่านั้นย่อมเปิดเผยข้อที่ยังไม่ได้เปิดเผย ทำให้แจ้งข้อที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง และบรรเทาความสงสัยในธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยหลายประการแก่เธอ ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 2 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

พอครู่..สอบถามเป็นครั้งคราวนะ อย่าไปทำจุกจิกจู้จี้นะ ท่านละเอียดจริงๆ พระพุทธเจ้า อาตมากำลังอธิบายแม้คุณไม่ได้ถามเลย คุณมานั่งหน้าสไลด์ถามอย่างนี้ก็คือถามแล้ว จะขิงถามทันทีก็ไม่ได้ อาตมาก็อธิบายไปรวมๆ อธิบายทีละคนไม่ไหว

3. เธอพึงธรรมนั้นแล้ว ย่อมยังความสงบ 2 อย่าง คือ ความสงบกายและความสงบจิต ให้ถึงพร้อม ดุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 3 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

4. เธอเป็นผู้มีศีล สำรวมระวังในปาติโมกข์ ถึงพร้อมด้วยอาจารย์และโคจรมีปรกติเห็นภัยในโทษแม้มีประมาณน้อย สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย ดุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 4 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

5. เธอเป็นพหูสูต ทรงจำสูตระ สังสมสูตระ เป็นผู้ได้ยินได้ฟังมากทรงจำไว้ คล่องปาก ชื่นใจ แหว่งตลอดด้วยดีด้วยทิลี ซึ่งธรรมทั้งหลายอันงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง ดุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 5 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

พ่อครูว่า..พวกเราเข้าไปอยู่กับธรรมะตลอด แม้จะพูดจะเล่นก็อยู่กับธรรมะตลอดสังเกตใหม่อาจจะมาทำอย่างนั้น ไม่มีติดกเหล่นหรือมากน้อยก็แล้วแต่

การนั่งอย่างพระอรียเจ้าคืออะไร การนั่งอย่างพระอรียเจ้าคือเป็นผู้ที่พูดมากแสดงว่าแต่หนึ่งเพราะว่ากิเลสไม่มีกิเลสสงบ กิเลสไม่กวนเลย เป็นผู้นั่งอย่างพระอรียเจ้า ถ้านั่งอย่างโลกียไม่พูดไม่กระดุกกระดิกไม่คิดไม่นึกไม่พูด นี่คือโลกียะ

__ทิตติเชยรว่า....อาจจะไปดีกินได้ว่าฉันพูดเยอะฉันก็นั่งนะ

พ่อครูว่า...อารียะจริงจะรู้ประมาณรู้หมอกวันในการพูด ที่พูดเลอะเทอะนั้นไม่ใช่พระอรียะหรือพูดจนมากไปเวอร์แล้ว อาตมาพูดแล้วก็นึกถึงน้องชายคนเล็ก นายแต่ม ก็ตายที่นี้แหละ ตอนที่กำลังปฏิบัติธรรม อาตมาก็สอนน้องอย่างอยู่ที่จุกจิก นายแต่มคงรำคาญ เขาก็ว่า รู้แล้วว่าน้ำตาลมันหวานแต่ยัดมามากมันก็เรียนนะจะอ้วกแตก ...อาตมาซาบซึ่งเลยจำได้ถึงทุกวันนี้ มันเกินไป ถ้าเราเข้าใจธรรมะแล้วจะไปดูถูกพระอรียเจ้าอย่างไร ท่านที่ไม่ใช่ชอบสอนก็มี จะไม่ดูถูกว่าองค์นี้ไม่รู้หรืออย่างไรท่านไม่สอน

6. เธอย่อมปรารภความเพียรเพื่อละอกุศลธรรม เพื่อความพร้อมมูลแห่งกุศลธรรม เป็นผู้กำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรม ดุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 6 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

พ่อครูว่า..นั่งอย่างพระอรียะก็จะพูด แต่รู้ประมาณในการพูด

7. อนึ่ง เธอเข้าประชุมสงฆ์ ไม่พูดเรื่องต่างๆ ไม่พูดเรื่องไม่เป็นประโยชน์ยอมแสดงธรรมเองบ้าง ย่อมเชื่อเชิญผู้อื่นให้แสดงบ้าง ย่อมไม่ดูหมิ่นการนั่งอย่างพระอรียเจ้า ดุกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 7 ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

8. อนึ่ง เธอพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมในอุปาทานชั้น 5 ว่ารูปเป็นดังนี้
 ความเกิดขึ้นแห่งรูปเป็นดังนี้ ความดับแห่งรูปเป็นดังนี้ เวทนาเป็นดังนี้ ... สัญญาเป็นดังนี้ ...
 สังขารทั้งหลายเป็นดังนี้ ... วิญญาณเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งวิญญาณเป็นดังนี้ ความดับ
 แห่งวิญญาณเป็นดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลายนี้เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ 8 ย่อมเป็นไปเพื่อได้
 ปัญญาอันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความงอกงาม ไพบูลย์ เจริญ บริบูรณ์
 แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ฯ

เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้นอย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุนี้อาศัยพระศาสดา
 หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครุ ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความ
 เกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้าท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็น
 สิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก ความเคารพ ความสรรเสริญ เพื่อ
 การบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้นอย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุนี้อาศัยพระ
 ศาสดาหรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครุ ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย
 ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้าท่านได้เข้าไปหาแล้วได้ถาม สอบ
 ถามเป็นครั้งคราวว่า ท่านผู้เจริญ ภาษิตนี้เป็นอย่างไร เนื้อความแห่งภาษิตนี้เป็นอย่างไร
 ท่านเหล่านั้นย่อมเปิดเผยข้อที่ยังไม่เปิดเผย ย่อมทำให้แจ้งข้อที่ยังไม่ทำให้แจ้ง และย่อม
 บรรเทาความสงสัยในธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยหลายประการ แก่ภิกษุนั้น ท่านผู้
 มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก
 ... เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้นอย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ได้ฟังธรรม
 แล้ว ย่อมยังความสงบ 2 อย่าง คือ **ความสงบกายและความสงบจิตให้ถึงพร้อม** ท่านผู้
 มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็นเป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ ก็เข้าไปเพื่อความรัก
 ... เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

พอครุว่า...ความสงบกาย ผู้ที่สงบกายสูงสุด คือผู้มีจิต มุทุกตธาตุ จิตดีที่สุด
 เหมือนลูกข่างกินน้ำจั้น หรือลูกข่างนอนวัน หมุนนิ่งเลยแต่เร็วจึงเลย

นี่คือความสงบกายสงบจิต ทั้งกายทั้งจิตนะ สองอย่าง อยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อ
 ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อความเป็นเอกธรรม

ในความเป็นหนึ่งของกายและใจนี้ จึงเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

การแยกกายแยกจิตนั้นลึกซึ้งมากเดี๋ยวนี้แยกกันไม่เป็นแล้ว

ผู้ที่แยกกายแยกจิตได้คือผู้ที่สามารถแยกธรรมนิยาม 5 ได้ แล้วทำกายทำจิตของตน
 ให้เกิดอุตฺถาต พิชชาติ จากจิตธาตุของตนโดยกรรม โดยธรรมะหรือโดยสัจธรรม โดย
 สัทธรรม โลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า จึงสามารถที่จะแยก และทำให้เป็นไปตามที่แยกได้
 สมบูรณ์แบบ

พระอรหันต์คือผู้ที่แยกธาตุจิตของตัวเองให้เป็นอุตฺถาตได้แล้ว ถึงจะสามารถตาย
 แล้วไม่เกิดอีก พอสามารถสลายจิตนิยามของตนเองให้เป็นดินน้ำลมไฟเป็นอุตฺถาตได้ ก็
 หมดความเป็นชีวะแม้แต่พิชชะ

เหมือนที่ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพรหมชาลสูตร “ดูกรภิกษุทั้งหลาย กายของตถาคตมีต้นหาค้นจะนำไปสู่ภพชาติแล้วยังดำรงอยู่ เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจักเห็นตถาคตชั่วเวลาที่กายของตถาคตยังดำรงอยู่ เมื่อกายแตกสิ้นชีพแล้วเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจักไม่เห็นตถาคต เปรียบเหมือนพวงมะม่วง เมื่อขาดจากชั่วแล้วผลใดผลหนึ่งติดชั่วอยู่ ย่อมติดชั่วไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย กายของตถาคตมีต้นหาค้นจะนำไปสู่ภพชาติแล้ว ก็ฉันนั้นเหมือนกัน ยังดำรงอยู่ เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจักเห็นตถาคตได้ก็ชั่วเวลาที่กายของตถาคตยังดำรงอยู่ เมื่อกายแตกสิ้นชีพแล้ว เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจักไม่เห็นตถาคต.”

พ่อครูว่า...อาตมาตั้งจิตต่อ อปณิหิตตั้งจิตตั้ง มาเป็นโพธิสัตว์ต่ออีก

กายนี้ พระพุทธเจ้าว่า การจะเบื้อหนายในร่างกายนี้ทำได้ง่ายแต่ กายคือ จิต มโน วิญญาณนี้เบื้อหนายได้ยาก

ศาสนาพุทธนี้ไม่ได้ปฏิบัติแบบหลับตาทั้งกายภายนอก แม้ว่าจะนั่งหลับตาคลุม หายใจเข้าออก ก็ต้องเหลือเศษรับรู้ลมหายใจเข้าออก หากตัดสัมผัสไม่รับรู้ลมหายใจเข้าออกมีแต่จิตที่รู้เพียงภายในภวังค์อย่างเดียว อย่างนั้นเป็นโมฆะจากศาสนาพุทธอย่างยิ่ง ที่สุดเลย ศาสนาพุทธขาดจากกายไม่ได้เลยต้องมีพร้อมทั้งกายและใจ ปฏิบัติต้องมีธรรมะ 2 มีรูปมีนามและต้องไม่ทิ้งภายนอก

พระพุทธเจ้าไม่สอนให้หลับตาให้ทั้งขาดจากภายนอกเลย แม้ว่าเขานั่งหลับตาดัง กายตรงดำรงสติคงมั่นกันเต็มไปหมด ไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติเขาก็จะนั่งหลับตาปฏิบัติ อย่างนั้นเป็นศาสนาที่ครองโลก พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาก็มาล้างสิ่งเหล่านี้ทิ้งไป แต่มันเสื่อมมาแล้ว 2500 กว่าปีก็ไปหลงอันเก่าว่าถูกอีก อันนั้นอาตมาว่าไปหลงนั่งหลับตามันของเก๊ทั้งนั้น หลงอรหันต์หลับตาเป็นของเก๊ทั้งนั้น อรหันต์ต้องลืมตาปฏิบัติ

สี่ธรรมะพ่อครู(กาย) ตอน แยกกายแยกจิตเป็นมีสิทธิ์เป็นอรหันต์

_ทิดวิเชียร...หลังจากพระพุทธเจ้าตายไปแล้ว ท่านสั่งสอนว่าให้เอาพระธรรมคำสอน ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต

เมื่อกายแตกสิ้นชีพแล้วเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจักไม่เห็นตถาคต เปรียบเหมือน พวงมะม่วง เมื่อขาดจากชั่วแล้วผลใดผลหนึ่งติดชั่วอยู่ ย่อมติดชั่วไป

พ่อครูว่า...เทวดาหมายถึงดาตัพย์นามธรรมหรือรูป ก็ไม่เหลือแม้แต่ดินน้ำไฟลมก็จะ แยกไป

หากเข้าใจกายกับจิตไม่ได้ แยกกายแยกจิตไม่ได้ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นพระอรหันต์

ผมขนเล็บฟันหนังที่ได้พิจารณาว่าคุณต้องรู้ว่าอยู่ในร่างของคุณ คุณจะต้องเข้าใจ เอาที่เล็บ อย่างอื่นอธิบายได้ยาก

เล็บของคุณยาวออกมามันยังมีชีวะมันยังเป็นพีชะ แต่ยาวออกมาแล้วส่วนที่มันไม่รับความรู้สึกไม่ใช่กาย เป็นชีวะ มันไม่สุขไม่ทุกข์ไม่เจ็บไม่ปวด เล็บส่วนที่เป็นชีวะมีอาหาร เลี้ยงอยู่ ถัดเล็บส่วนนี้ขาดจากร่างกายเรา ส่วนนั้นแน่นอนก็เป็นอตุ เป็นธาตุดินน้ำไฟลม ขาดชีวะแล้วด้วย ตัดออกไปนั่นคืออตุ นี่แยกให้ดี แต่ยังเป็นชีวะอยู่คุณยังไม่ตาย คุณจะต้อง

รู้จักทำตัวให้เป็น พืช ที่ไม่ทุกข์ไม่สุข แต่มีชีวะ ไม่มีบาปไม่มีบุญ เหมือนเล็บส่วนที่เป็นพืช

ถ้าใครแยกกายแยกจิตอันนี้ออก กายอันนี้ไม่ใช่กายแล้วนะ เพราะไม่มีความรู้สึก ถ้าใครเข้าใจตรงนี้ไม่ได้ ก็จะไปเข้าใจการนั่งเอาจิตเข้าไปภายในจนเป็นพรหมลูกฟัก ข้างนอกไม่รู้สึกเลย เป็นมนุษย์พืช เขาก็ทำกันได้แต่ของพระพุทธเจ้าลืมนิดาสัมผัสรับรู้อยู่แต่เราทำจิตของเราให้เป็น พืช ไม่ทุกข์ไม่ทุกข์ไม่ทำชั่วแล้วทำแต่ดีด้วยซ้ำไป ก็สามารถมีสวัสดิ์โก ยังจิตให้อยู่ในอำนาจได้ ก็เป็นผู้ที่ควบคุมกายควบคุมจิตได้ ทำกายให้ไม่ทุกข์ไม่ทุกข์ได้ นี่แหละคือปรมัตถ์ชั้นยอดของศาสนาพุทธ อรหันต์คือผู้หมดความสุขความทุกข์เป็นผู้ดับ เทวดาไม่ทุกข์ไม่ทุกข์ จิตวิญญาณสะอาด ไม่ทำชั่วทำแต่ดีจิตสะอาดหมดสุขหมดทุกข์ จิตนี้เป็นจิตแท้นางที่เขาเรียกว่าเป็นจิตเดิมแท้ เป็นจิตที่ต้องศึกษาทำให้ได้ ขณะเป็นๆทำให้ได้ เป็นพระอรหันต์ อย่าลืมนิดาปฏิบัติไม่ใช่ไปนั่งหลับตา พรหมลูกฟัก อย่างนั้นโมฆะจากศาสนาพุทธ

ถ้าแยกกายแยกจิตออกแล้ว คุณยังเป็นคนยังมีถ้ายังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ทำจิตคุณด้วยกรรมด้วยธรรม เข้าใจโลกุตระธรรม พืชของจิต ทำจิตให้เป็นพืชธาตุหรือพืชธรรม เป็นธาตุสอง เทวธัมมา เทวะแปลว่าสอง

ศาสนาพุทธจึงรู้จักความเป็นทวารู้จักธรรมะ 2 ดีแตกแยกแยะธรรมะ 2 ได้และทำให้เป็นหนึ่งได้ทำให้เป็น 0 ได้ นี่คือความสามารถของศาสนาพุทธ ศาสนาเทวนิยม ดีแตกแยกแยะทวารู้จักไม่ออก ทำความสุขความทุกข์ให้หมดไปไม่ได้ แล้วหลงจมอยู่ในความสุขจึงเป็นพวกสุขนิยม แล้วไม่ได้เรียนรู้กรรมวิบาก ไม่ได้เรียนรู้การเกิดแล้วเกิดอีกตามกรรมวิบาก ที่ไม่ได้จบลงง่ายๆ เกิดแล้วเกิดอีกตายแล้วเกิดอีกมีชาติมีภพ ไม่ใช่ตายไปแล้วในชาติเดียว ไปอยู่กับพระเจ้า ศาสนาที่สอนตายไปแล้วเกิดอยู่กับพระเจ้าไม่ได้สอนเรื่องเกิดแล้วตายตายแล้วเกิด จึงได้สอนว่าวิญญาณไปอยู่กับพระเจ้านิรันดรหลังจากตายแล้ว คนนี้จึงไม่รู้จักกันเกิดชาติแล้วชาติเล่า มีภพมีชาติอีก โดยมีกรรมเป็นตัวพาเป็นไปเพราะว่ากรรมเป็นของตน กัมมัสมิโกมหิ กัมมาทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ กรรมจําแนกสัตว์ กัมมังสัตว์เดวิภชาติ กัมมนาวัตตะติโลโก

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรมไม่ใช่สัตว์โลกต้องเป็นไปตาม God

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่เรียนรู้กรรมไม่ใช่ไปเรียนรู้ God แล้วสามารถเลิกกรรมได้เลย กับเป็นปรินิพพานเป็นปริโยสาน แยกไปเลยไม่เกี่ยวกับพระเจ้าพระเจ้าตามหากี่ไม่ได้

จะบอกว่าอวดดีไม่มาหาพระเจ้า หายไปได้เลย ทำตัวเองหายไปได้เลย พระเจ้าไม่เกี่ยว นี่คือสุดยอดของศาสนาพุทธ เป็นทางออก

ก็ขอสรุป

จิตวิญญาณที่เป็นพระอรหันต์แล้วจึงจะอยู่ก็ได้ จะนานเป็นนิรันดร เหมือนอย่างพระอวโลกิตेश্বর ท่านตั้งปณิธานจิตว่าจะอยู่ร้อยแสนสัตว์ จนคนในโลกนี้หลุดพ้นไปหมดแล้ว ท่านจึงจะปรินิพพานเป็นคนสุดท้าย เป็นสุดยอดพระปณิธาน พระอวโลกิตेश্বর ก็คือเป็นธรรมาธิษฐานชนิดหนึ่งเท่านั้นแหละ เป็นพระพุทธเจ้าแล้วก็ปรินิพพานเป็นปริโยสานไปได้ สูงสุด เก่งกว่าพระพุทธเจ้าได้อย่างไรพระอวโลกิตेश্বর ก็เป็นธรรมาธิษฐานกันไว้เท่านั้นเอง เป็นธรรมาธิษฐานของพระโพธิสัตว์ที่จะพยายามร้อยแสนสัตว์ให้ได้มาก ที่จริงแล้วเป็นเรื่อง

สุดโต่ง แต่ที่จริงเป็นธรรมชาติฐานเท่านั้น จะบอกว่าจริงหรือไม่จริงก็ได้สำหรับผู้ที่เข้าใจแล้ว

จบ